

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Šifte tsadiķim

Lerner, Pinḥas <mi-Dinovits>

<ץיבונידמ> סחניפ

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 5681 [1920 oder 1921]

מיטוקיל

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9418

השניים ואת הארץ כלומר בשעת זריחת שניים וארץ היה זה הכנאי ושיעור הכתוב עז"ה בראשית ברא וגו' היה על תנאי וזאתן סיקויים זה הכתוב ולכל יד החזקה אשר עשה ונשה לעיני כל ישראל :

לעיני

כל ישראל בראשית וגו' לקטר סיפא לרישא ונשרז הלדיק וכי ר' **ברוך** ז"ל היינו החורה הנקראת ראשית ביתה לעיני כל ישראל וכלומר כל אחד ואחד וישראל רואה בהחורה כפי זכות והשלמות וטהור עינים שלו עכ"ל : בזהו הפעם אומר עוד הגורא בפני ככתב ופפני מחסם היינו בהפנים של האדם נכתבין עומתו ופפעו ובהפנים של האדם נחמוני ע"כ : טוב יום אחד לפני ויפתק וזהו תהיה גדול וללדיקים גמורים כי נזקקם שבעלי השוזה עוונדין וכי עכ"ל הקדוש :

השניים ואת הארץ ונדע שהחורה נקראת יד החזקה לאונרס ז"ל ולכל יד החזקה זה החורה וכי ע"כ רז"ה לכל יד החזקה זה החורה אשר עשה והקן ונשה לישראל היה הכל בראשית ברא אלהים את השניים ואת הארץ היינו בראשית שניים וארץ : ובראשית ברא כונו בראשית בראי ערס ברא : **אך** יאמר כי ראשית היינו צד תורות מורה שכתב החורה שבע"פ בהם ברא אלהים את השניים ואת הארץ והיינו בסודה ובפפעה נגד סודה השניים ונגד פפעה הארץ או יאמר עפ"י דבריהם ז"ל בסי"ס וכן הוא בזה"ק (האזינו ר"ת) דהיינו כל מה דעבד קצ"ה על הכאי עבד דכד ייתן ישראל חי ונקבלין אורייתא ימות וי לא דיהדר ליה להווי וצור וכי ע"כ רז"ה ולכל יד החזקה אשר עשה ונשה לעיני כל ישראל היינו שקבלו ישראל אורייתא באונלעות ונשה זה היה בראשית ברא אלהים את

ליקוטים

שנקרא שנת חנוכה דכתיב ויכל והוא וולשון כלתה נפטי וכי עכ"ל והגאון החי"ט נזקקת חזות פרק ג' וזכיר ירושלמי דוותרגם על ויכל אלהים וגו' ויכל וחמיד עכ"ל אז הוא וולשון הכתוב (שמואל ב' קפ"ט) ז"ל פסקו ל"ט) והכל דוד הולך ללחם אל אשכולים וע"ש פרש"י והיינו לכל חנוכה וחסוקה ראיתי קץ אבל רחצה וולשון ונאוד וכל וזה שאני יוחר צמדריגה : יוחר ונשוקק אני לעלות צונלעות הרמותה :

לכל חכלה ראיתי קץ רחצה וולשון ונאוד וגו' (תהלים קי"ט) רש"י ז"ל לכל חכלה לכל כיום דבר יש קץ וגבול אבל וולשון אין קץ וגבול לחכליתה עכ"ל ואפ"ל מיד דודע שכל התאוות וחונות העולם הוא הכל קודם שישיג התאוה הוא חונס אחר שהשיג טוב ואינו חושק דוגמה לדבר אהבה חונטן ותוור אבל צענודת השם כל וזה שנושיג דציקות יוחר אז יוחר ונחלוה עוד וכלתה נפשו ונחלצה לרוב הדציקות כי רואה בכל פעם רווננות הש"י ציותר ואין קץ ואין סוף לחסוקה הזאת כי רחצה היא ונאוד ונותרגם והולך וכל וזה שהוא צמדריגה יוחר רואה ציותר ונכיר חקרונו ציותר וחושק לעלות ציח אל הרמותה כונו שראיני צעיטו צלדיקי זוניטו וליחא באגדה שולאו חלמודיו של ר' עקיבא שהיה צוכה בשנת ואמר עונג יש לי וכחז על זה הרב ע"ז ז"ל בא"ח סיון רפ"ח ח"ל וכל דהיינו ורוב דציקותו בהקצ"ה זלגים עיטו דונעות סכן וליטו צרי עקיבא צוחר חדש שהיה צוכה ונאוד באונורי שיר השירים **באשוי ידע** היכן הדברים ונניעים וכן הוא וק"ל צונתפללים בצוכה וכי עכ"ל ולולא שהיה הגאון הכ"ל צמדריגה ז"ל לא היה נשויג זה ורלוין הדברים לנוי שאונרס (ואחי צעניי בכל פעם שמהדר אחי חלמודי בהגיעי לדצרוי אלו חקור שערות ראשי) ח"א לכל חכלה ראיתי קץ פי' לכל חנוכה ונשוקה ראיתי קץ : כי חכלה לשון חנוכה היא כונו כלתה נפטי לחסונות ד' ופרש"י ז"ל אוותה לשון חחורה היא : וז"ל הרצ"י ז"ל בא"ח סיון רפ"ח כתב צענודלי הלקט חנוכה יונים אחת קראת יש ונפרשים היכן ונאוד **י**

מהרב הלדיק וכי ר' **ישעיה דינאווציר** ז"ל צגורא ונלה צקלע ונשחוקא צחרין וכי פי' ווי שאונר חורה הוא צקלע חונס ונשחוקא היינו ווי שונשחוקק לונר חורה ואינו יכול ונפחד הד' גאון ד' יוחר יקר עכ"ל ונשחוקא לשון ונשחוקק **תהלים** אשרי הגבר אשר תיקרנו יח ונותרגם חלמודו וגו' כי כשצאים חיו יקורים על האדם יפספס צונעטיו כלאונרס ז"ל ואין לך אדם שאין לו יקורים או צגופו : או צוננונו : או צצנים : או צלערי גדול צנים : והנה כשהם צגרי יקורים של אהבה אז מודיעים לו וון השניים על איזה חטא צא עליו היקורים ואז צקקל לו לעשות חסובה על זה ונשח"כ כשאינו יודע לזה קשה החסובה חונס איך מודיעים להאדם ונשניים היינו צעט שפוחת הספר ללמוד צו אז יזונין לו הש"י הלימוד צונקוס שונדצר ונעין הונאורע של החטא שעשה וזהו יצחון ווי שעיני שכל לו (וטובל לפרש זהו קוד אונרס ז"ל שמואל צדק צספרא (חולין ל"ה) רב צדק צונברא : ר' יחנן

יחנן בדיק צדיק (א) חונקם לאו לאו כל אדם זוכה לזה חזקתו
אין דונשכחין צדק האדריגה וז"ל אשרי הגבר אשר באם
הישרת ית יהא צדקתו ונחיתתך תלמודו שזדונן לו ליעודו
באופן שהחורה יגיד לו פשעו ולא יהיה לו צדקל לעשות
השבוש ושז רפח לו :

מדרב

הלדיק וכו' ר' **ויסא** ז"ל בגמרא אשרי ווי
שגא לכאן ותלמודו בידו וכו' כי כל זמן שאין
אדם נעשה עלונו צדק שליווד ונאגל ועושה מלח טוחן זה
כה להקיא ציון וליעודו צדק ח"ו ואינם צדקותו ולזה
אשריו ווי שליווד תורה ונאגל ועושה מלח ועושה זה כח
רוח ליוולרו וצוראו ואז תלמודו בידו ורשיתו ואז הוא צדקת
בעל חורה עכ"ל :

מסיר

אזו ונשועו תורה גם תפלתו תועבה ולכאורה
ונה היא ודה כנגד ודה אלא הכי פירושו כי כחצי
חננים הכיה עם ד' היינו שלריך האדם להיות חננים בכל
אזכרו כי כלאו הכי הרי הוא בעל מוס ועבודתו ותפלתו
תועבה כי בעל מוס העובד עבודתו פקילה ואין לך בעל
מוס יותר גדול ונני שגאה דורש ואין כזה נוקיים ח"ו
נקיר אזו פי' אהן של עלונו של הדורש . דהדורש עלונו
נקיר אזו שלו ונהחורה שאומר ודורש ואינו נוקיים הרי
הוא בעל מוס וגם תפלתו תועבה וע"ד הגדרת חכמות
ונקטן צדיקה וכו' לא היה ר' עקיבא וחזקתו ונקטן וחכמותו
תקבלה אלא ונקטן שנוקטן דברי עלונו שגאה דורש ואין
כזה נוקיים וכו' ע"ש הס"י זכתי ללמוד וללמוד לשמור
ולעשות ולקיים :

מדרב

הלדיק וכו' ר' **מיבד** ז"ל
מולאטשוב צ"ח הפסוק ד' אלהים
דיבר ווי לא יבא כי הלדיק נוטל ירח אלהים והלדיק
נקרא ווי (ע"ד ווי נוטל צי לדיק וע"ד ווי יודע עוז
אפק וגו') ויבא הוא ונלסן כיב שפחים וסינו אלהים
דיבר פי' הגם שהקצ"ה גור קטנה כי דיבר הוא לטון
חזק ותוקף כונו דיבר אדוני ארץ אמת קטנה אצל ווי
פירוש הלדיק שנקרא ווי לא יבא אומר שאינו נאסכים
להגזירה ואומר לא שאין רלוטו צדק עכ"ל הקדוש :

עצביהם

כסף זהב ונעשה ידי אדם פה להם
ולא ידברו . עינים להם ולא יראו .
אזנים להם ולא ישמעו וגו' (תהלים ע) אומר ז"ל באגדת
חלק שאומר ונעשה אלו היית החם הוא נקיעא בשיפולי
בלינוח וכו' והאידכא דכחלינהו לעיניה כחומרם ז"ל (יואל
ס"ט) עיקר הילכה"ר לפתוח לחזור אחר שלימות הקטין
לנולאוח בניהם חילרות כסף זהב וללד זה הם צדקם
ובחושך כל יוניהם ובעלצות לזה פה להם ולא ידברו בחורה
ובתפלה . עינים להם ולא יראו כספרי מוס . אזנים
להם ולא ישמעו לקיל הורים ונורים כי נחשבות לצם
ונשועט צדוקים וצדקות וחוסצי נחשבות צענייני
הצלי העולם אצל אם האמונה תקועה כלל האדם בחזק
עבותות אהבה לידע שהכל זה בהשגחה פרעית ולא

לחכמים לחם ולא לכבדים עושר ולא כח ועולם יד עושה
חח החיל הזה והיה לצו לצו שונא לקיים ועבדה את
אלהיך בשמחה והיה עושה תורתו קצב ונולאכחו ארעי
אונס ילר לצ האדם רע ונראשו צדרכי כזנים ודעויות
שעולם וכח יד עשה החיל וכי החכמה נציאה לעושר ולח
יס להם עלצות ונייגעין עלום צדיקה רבה ודוחקין את
השעה ועושין ונלכחן קצב וכו' ועלצות הוא לטון יגיעה
ע"ד אומר (נוטלי יד) ככל עלבז יהיה ונחר וגו' ופרש"י
ז"ל ככל יגיע ונלכח יהא רוח עכ"ל וז"ל עלציהם וגו'
וכדעת אר ונלסן עלצות ויגון או ונלסן יגיעה וענול וזה
זהא חליא וגור אומר כסף זהב ונעשה ידי אדם כליווד
הם קוצרים שכסף זהב הם ונעשה ידי אדם וכח ועולם
יד עושה החיל ולזה פה להם ולא ידברו בחורה ובתפלה
וגו' :

אין

יאמר כלסון חנויה עפ"י דבריהם ז"ל (קידושין)
צונטה רש"י אומר רח"מ ונייוד חיה ונפן שיש להם
אמונה והן נחפרנסין שלא צלצר והלא לא כבראו אלא
לשועטי ואני כבראו אלא לשונם את קונו אינו דין
שאחפרנס שלא צלצר אלא שהרעויה את נעש"י וקפחת
את פרנסתי עכ"ל ולפ"ז הסכל גור שאין לאדם ללצר
ולסויה עלבז ויגון על שהוא נחוסר שלימות הקטין ונה
יתאוק אדם חי גבר על חטאיו כי הלא נעש"י גרמו לו
לקפח פרנסתו וז"ל עלציהם כסף זהב שיש להם עלצות
ויגון על זה החנויה הלא ונעשה ידי אדם הוא כי פה להם
ולא ידברו בחורה ובתפלה וגו' או יאמר עלציהם כסף
זהב וגו' כי קוצרים שנעשה ידי אדם הוא ואין להם
אמונה שהכל זה בהשגחה פרעית לכן פה להם ולא ידברו
דברי נוסר לתוכחה לצדי דורס והיו שרים כחילים ונחמינים
לשעירים שצביל קבלת פרנסתם ונהם ונחזיקים טוזה
לחטותיהם להם . זה עינים להם ולא יראו והעליונו עין
ונקוררים וגם אזנים להם ולא ישמעו עושין עלום כונו
שאנים שנועין והכל נולד בנחמתם צעושי רשעה ולא יצטוו
צדי כי הוא יחצרך הושפיע וכל יכול ולזה גור אומר
כוונה יהיו עוניהם כל אשר צועה בהם כי לא לפינו
חקף יבא ותולא דבריהם ז"ל צנה שאומר בפסוק ונוקדטי
חחתי וגו' על שהעליונו עין ולא הוכיחו לצדי דורס וכו' אצל
צוי שהוא צדקתו צטחין יסגו לצדי דורו לדרך חיים :

מדרב

הלדיק וכו' ר' **ישעיה דינאוויצר**
ז"ל לא הונתים יהללו ית פ"י הונתים צודחי
ונוכחים צנוונה נואוד ח"ו אלו צודחי לא יהללו ית עוד
אצל ולא כל יורדי דונה פ"י צוי שרק יורד קלח ח"ו אינו
ראוי להיות דונם ח"ו ולהתייש עלונו אלא אדרבא ישנה
לו החזקות אולי ית תקוה ח"ו לא לכל יורדי ח"ו דונה
ראוי להם להיות דוננים אלא יחצברו ויהללו ית עכ"ל
הקדוש :

בשע

ח"ו אל יתצייש מפני העלעיעים וכו' שונע ונינה
ש"ס

נשאר צפיו כן אחר התפלה ישאר עמו צפיו חס ונצחון
שעשה חפלתו חסונים זה אשר לאי ראשון ואי אחרון
ראשון קודם זכירת ד' ואחרון אחר זכירת השם צ"ה עכ"ל :

בגמרא

כל שאינו צניע גיעין וקידושין וכו' וזה
שמוקדים גיעין לקידושין דאיתא בירושלמי
שנקרא גע כי יש אגן בכרכי הים ונגרס כל קביעותיה
וביעא שמה כך כתוב השלמי גיבורים טקצ"צ הרב האלפסי
ז"ל הרי דמשמעות גע הוא לשון ריחוק וזהו אוננים ז"ל
דלריך תחלה להרחיק עלונו וכל הגשמיים ואח"כ לקדם
עלנו לעבודת צוראן לזה נוקדים גיעין לקידושין ומעט
אוננים העולם קדושה וצרכו ונקדוין קדושה לצרכו
כי לריך לקדם עלונו תחלה ואח"כ לצדק השם דלליכ עליו
כאורה וזה לך לקדם חוקי ולזה לריך לקדם עלונו תחלה :
גם הונתג לאכול בקיום ונסכת חכמים אחרים שאינם מוסתפי
בלימוד הזה גם בעלי חכמים שונאים העטם כי קופי אומות
של תיבת סיום גונטרי"ח ג"כ סיום ע"ד סוף הכה הנו"ם
וכיף גונטרי"ח סוף גם אית יו"ד הכה ואי דלי"ח גונטרי"ח
יו"ד ועד"ז וי וסנ"ם אומות סכיות הם גונטרי"ח כאומות
ראשונות חונן כסם שלאו אומות אחרות שאינם האומות
עלום של סיום גונטרי"ח סיום כמו בן גם חכמים אחרים
שאינם מוסתפים בלימוד הזה ישנחו ג"כ ולזה הונתג כל
בעלי חכמים לריך אלל הישיבה בתחלת הזמן והונתג
להודיעם כעצא הרב לסיים ונסכת כדי שיצואו הצעלי
חכמים ג"כ לסיימו ואז יהיו שנה תחלה וקיף כמי"ם צפוי"ח
והר"ם זי"ח ז"ל הוצא באחרונים צי"ד סים רנו"י רונו על
תחילת אומות וסופיהן וונתג ישראל תורה הוא :

יש נוקים להאזיין ואיך תונאל הלח צניי טעונד ונחפלב
לחיסה ואינו וניכע עלמו צקום אצר וזה נוקים להלעיג
בליו חס לא שלריך צודלי להטעע ולפאר ליוטרו ע"ד
בל עלמותי מאונתה ולזה הזכירו רז"ל שלח יתצייט וכן
אמר אונר אלו פינו ונלא סירה כים וכי וידינו פרוטות
ובגליו קלות וכי ונה ענין ידים ורגלים לתפלה
אלא שלריך להחפלב וללמוד ולספר תהלות ד' בכל אצרו
עלמותיו וכן עשה ר' עקיבא כשהחפלב ביחידות
לבאורה איך יתכן שהחפלב ביחיד והלא הרבה תלמידים
היו לו אלא הפיוט ביחיד היינו שפוח יחודי צין צני
אדם ואין דוגמתו ונשא"כ כשנחפלב צרנים היינו צין צני
אדם שסם רבים צדיעות וכל אחד קוצר שפוח ג"כ במעלה
זה אי אפשר להחפלב כל כך בהתלהבות ודביקות :

מקורב

הלדיק וכו' ר' ברין ז"ל צנוי יונלא גרוכס
של תלמידי חכמים יין וכו' גרוכס דייקא ולא
כריכס חיו אלא שיקיים צהם חונותה אל בגרוכס וגי
עכ"ל הקדום :

ציווי

רז"ל בכל נוקים ונוקופק חס זה הוא דרך הישר פוק
חיו ונאי ענא דבר אין הכוונה על פסוטי העט
כ"א אל הטרירים אשר ה' קורא וקורא להם עם בלשון
חיצה וע"ד הכתוב עניי זכור לא ונה יען וגי וכדומה הרבה
נתיבים והוא אוננים ז"ל בונתה איזהו דרך ישרה שיצור
האדם כל שהוא תפארת לעושה ותפארת לו וון האדם
כיו ויש לדעת זכר התורה הרלועה לעשות דבר להתפארות
גני האדם וכי חיו ונחונת התפארת יעשה אלא הכוונה
נחם תהיה ונוקופק באיזה דבר ונחם איך לעשות ולא תוכל
ליטן כ"ה לנפשך שתדע שאומה איך להנחה נתן לו הנחם
עלה שיראה דרך הנוקבל צעיי הצריות וזה סיון שפוח
הוא הדרך אשר צר צו ד' יתצדק כי נוקרת צידיט שאין
דעת רבים ונסכונת לעצירה חליטה כונ"ם הרבי ז"ל צס
הסובת הרין ז"ל צטור י"ד סיון רכ"ה ע"ם ולא שיעשה
הדבר ונחונת שנוקבל זה צעיי הצריות חיו אלא הכוונה
דאם רואה שהדבר הזה הוא נוקבל צעיי הצריות ידע
לאונת שפוח הנוקים מוחם הינונו ולזה הדרך יתצדק ואשר
לזה לוחה התורה אחרי רבים להטות ואנרו ז"ל בכל נוקים
הלכה כרבים ועל זה הדרך אנרו ונתג ישראל תורה הוא
פ"י כשתתכל בונתג ישראל תלמד ליראה את השם כמו
ון התורה כי התורה וונתג ישראל אחד הוא :

מקורב

הלדיק וכו' ר' צבי מענדריק כ"י אי
ראשון ואי אחרון וגי כי אי זה הצחינה הוא
יק לקוצ"ה רב ושלמי וקודם זכירת האדם שס קדשו
יתעורר בכל אצרו וידענע ונפסי שוני כיחה הוא וע"ד
שאשר גם הרב הלדיק וכו' ר' זוסיא ז"ל וציאר
הכתוב לכו לא ונסכת יאונר ד' וגי בלונר יע לו לוכח
עם עלונו צצצירת כל איצרו קודם אונירתו זכרון השם
צ"ה עכ"ל ועד"ז וגם אחר שהזכיר ד' צ"ה כהוא דאונר
צירושלמי לנה הדבר דוונה לאחד שפוחה קדוטיין עשנו

ג ונה שקירין תלמוד חכס צסם רבי כי רבי טעריקון
חס ראש צני ישראל הוא ונסכיל אל דל אז
"ציום רעה יונלטהו וגם "ציום רעה יסתירו כי על
ידו יתקדם עס ד' הגדול כד"א רומה ד' צעוך ואם חיו
"ראשיהם "צטוח "ישפועו אז רע "צעיי ד' וקופס להיות
"ירדו "צם "רשעים וירא רעד "יצא "צו וגם "צע" צונגור
יצא וכן יש להם לתקן דרכיהם ואלו "ציון "צשיבה
"רעכניס יהיו וידעה לו תעיד כאילו יושב כפאות לנשפע
צלסכת הגיח וכאילו רגליו "צפע" ירושלים וזה תלוי
צו זכות רבים להיות ונלומי "סועות "צורח רפואות וע"י
יפעיל להיות "רולה ד' צענו :

ג ונה שאונגריי צענת צרית וילת זה הכקא של
חליהו זכור לעוב הטעם כי אין צן דוד צא עד
סיכלו כל הנשמות טצגי והטענה האחרונה הוא תהי
הגורנות לציחם חליהו שהוא יום אחד לפני ציחם נשוח
לדקו כנאונר הכתוב הכה חכבי טולח לכס את חליהו
הכציא לפני צא יום ד' הגדול וסמרא וגי לזה אונגריס
לסיון טוב ולנחל טוב חס הולד הזה הוא הטענה האחרונה
להיות גורנות ציחם הנשוח וחליהו הנציח וזהו אונגריס
זה הכקא של חליהו זכור לעוב יהי רצון שיצא צ"צ אונן :

צננר

בגמרא

בואו ונחזיק טובה לרנאים שאלוהא הם
 היינו חוטאים וכי' כלומר כי אם היינו
 נחמים לדקה רק לטובים וללדיקים ונדקדקין לחכמי בין
 טוב לחיטוב טוב וכתיב די לילך כלל הזה כאוורס ז"ל
 צמדרס וזו גם הקציה סיה ונדקדק עומי צמסלום
 השכר לעולם הטח בין טוב לחיטוב טוב והיינו חוטאים ע"ד
 חי וצני שלום הטחים פי הן השמים לא זכו צעיינו וגו'
 אזל עכסיו פיס רנאים וחכמי קוצלים ואין חיטוב ונדקדקין
 ויחסיי לדקה לוי שפוסט יד גם הקציה ישלם לנו ונדה
 צנודה ואור הרב הלדיק וכי' **מברדיטשוב** ז"ל
 אדוח ליטצ צקוכה גם עם חכמי פשוטים ונגוסמים
 ולריכין לטווח קצנן לזה כי גם הקציה קצנן הוא ע"ד
 אורו טשא עון וגו' ולעמיד צקוכה של לויחן עחדי'
 לדיקי ליטצ צנעיותי כל אזה העולם ולדיקי וחסידי כל
 דור ודור וגם חי אדחיק עלמי ליטצ פם ויצא ווי לשולחט
 ונשס ליוור ויה עמיד כאן איש ונגוסם אשיצ אורותי גם
 צקוכתי הי ויסצין גם חכמים פשוטי' ונגוסמים וקצנתי
 עכ"ל ע"כ יש להאדס ליהן לדקה לכל ווי שפוסט יד ואין
 לרד לרקדק צקום עני ויטיה קצנן ואחד הנורבה וכי'
תהלים כי ישר דבר ה' וכל נעשהו באונסה וגו' יש
 לפרס ע"ד אוורס ז"ל וארשחך לי
 באונסה צוכה אונסה ישראל יהיו גאלים וכי' וטדע דקקן
 יכנה צסס דבר די כוונ ש' ונורו ז"ל כתי' ושלחתי רעצ
 בארץ לא רעצ ללחם ולא לנחם לנחם כי אם לשמוע את

דבר די וכתיב יסעטו לזקם את דבר די ולא ינלחו ואחרי
 בגמרא (קצת פרק חילין) דבר די זה הקץ וע"ש ורמי
 ותוספות ח"א כי ישר דבר די פי' זה הקץ כי בורחלי
 יצא וכל נעשהו באונסי פי' שלרין לחכמי להאמין באונסי
 שליו' ואם יחננהו חכה לו כי בורחלי צא יצא יהי רשן
 שיצוא צנחרה ציוניו וכוכה לחוח ציטעס די ולגזר
 צחיכלו חונן :
בגמרא אליהו חיטוב צא לא לרחק ולא לקרב אל
 רק להשוות הנחלקה וכי' לכאורה נחלי חיס
 בין דידיה לחכא קונח דאור אליהו צא לעשות שלום
 ועיד נחלי לא לקרב דקאונר כיון שצא להשוות הנחלקה
 הרי צא לקרב חוננס יש נחלקוק צית טווי וצית הט
 די הנחלקוק לא יוצטל לעולם כיון שהוא לשם שמים ולא
 ואלו דברי חלמים חיים וזהו חכמה נלחיות וגם לעמיד לצא יד
 זה הנחלקוק כיון שלכל אחד יש שורס אחד שביצע ונוקדי
 לא יוצטל לעולם והיו הנחלקוק הוא צנחית השוואה של
 אחד אונר דבריו אונח לאונתו וכלצו כן פיו וסיה לצו לפיו
 ונשאי"כ ונחלקוק שאיט לשם שמים כל אחד אונר דברו של
 באונח לאונתו כפי הכרח כונתו הוא על הנחלקוק ובאונח
 כונתו הוא על חייה דבר והו חיטוב צנחית השוואה פי
 חין פיו ולצו שוים והו הנחלקוק יוצטל לעמיד וז"ל להשוות
 הנחלקוק היינו שיצא להעמיד רק זו הנחלקוק טחא
 צנחית גדר השוואה חוה להשוות ואיט צנחית לקרב
 כי הנחלקוק יועיד יחי רטין שיצא צנחית ציוניו חונן :

סליק ספר שפתי צדיקים

ליקוטים

ושבתי

אחי וארחה את כל העשוקים אשר נעשו
 תחת השמש והנה דונעת העשוקים ואין להם
 עכס וניד עושקיהם כח (קהלת ד) דש"י ז"ל ושבתי אחי
 וארחה צרוח הקודס את כל העשוקים וגו' עכ"ל אש"ל
 דנדע ונחכמי האונח ז"ל כי האדס יכול לתקן עון קרי וחטאת
 נעורים ר"ל צנחיה והוטילו ע"ז ושל לנחזניים כשהב
 זה עולה השני יורד וצהיפוך כשהבן זה עולה זה יורד וכן
 הזרע והדונעות שניהם נושכו ונהווה וכשהדונעות יורדים
 הזרע עולה וטשא עלונו לנעלה וטעונוסו זה באונורו הלך
 ילך וצכה טשא נוסך הזרע וכי' עכ"ל ולי כרחא זה הסוד
 כרוז באונרס ז"ל (גיטין פרק ווי שאלחז) חי דברים ונעעטין
 הזרע וכי' צכיה וכי' עכ"ל וכי' צחא חיטוב חחר לקלקולו דאס
 הוא חחר לקלקולו חיי כל הדונעות שמשך אינס כיתמים
 באולר השם ואפילו הרסורי חסובה טלו חיטוב כלום כיון
 שאיט אקיים הרסורו וצח אש"ל צנחית קיש אשרי איט

שינוע לנחיתך ותורתך ודברך ימים על לצו על פידצריהם
 ז"ל צנורח טככל יום ויום צח קיל יולחח ונכרזת על החסונה
 עכ"ל חסו הסרסורי חסובה טככס כלצ כל אדס כמדע
 וקפריס וכאונרס ז"ל פושעי ישראל ונלחים חרטה צנ
 יום חוננס ווי טחוא לדיק יורח אלמים ונשית את יג
 להרסורו וכחן לו נקוס ותיכפ יושצ ונכנל נטרות ולונר והרסורו
 חסובה טככס כלצו איט יולח ונוכו ריקס אזל איש הסכל
 שדרכו צחוסך ר"ל הגס טככס כלצו הסרסור חסובה לפי
 טעס חיטוב אלח אללככהעצרה צעלנח ואין לו דציקות אללו
 ולא יעסס אללו רשיונה ולא ימים על לצו טזהו ונן השמים
 נופילים עליו וזהו חסון חסובה ח"א אשרי איט שינוע לנחיתך
 היינו שונסים לצו להכרזים טמן השמים צכל יום ויום ועי
 ותורתך דברך ימים על לצו טנוקיים הרסורו ונח אשרי לו
 ז"ל זכס וצחא :
אי הלך ילך וצכה וגו' כי קחנח דעלחא זה האדס אשר
 הוא

הוא צופה תמיד הוא ונקטני חונטה וגורם לקלקל ליטור
הספיע והקציה מודד לו ונה צנודה ומנשך ונעלו הספיע
ומנחן לאחר חלקו והוא עומד בצמיחה אחת עם ויטוואל
רע לצטלה ר"ל שגם הוא פוגם ונקלקל הליטור כי כן אומר
ו"ל כל המושלך פירוין כעסה עמי ורוננו בזה לנוז"ל ר"ל
וכן הוא צהדיח בזה"ק פי פנחס ודברנו ונה צנוד"ל ח"א
הלך ילך וצכה והוא ונקטני חונטה נשח ונשך הזרע ונשך
לשון ענין ור"ל שטושא עליו ענין רע של וי"ל לצטלה ר"ל
אצל זה יצא צרכה וגוי מודד לו הקציה ונה צנודה ומשפיע
לו רב טוב וזהו טושא אלנוותיו ורוננו לכו ר"ל צלחות לקום
ולח ונוון חקר הייט שנלחו ונלכעו כדי להחקיים ואינו
חלם ליתן לזקה כפי השיעור שהוא חייב לפי ונווט ועשרו
זהו סי' שחקר ונעמ ונקטני חונטה הוא ולזה כעסה צנודת
חקר זה הוא או כיו ונה צנודי וזהו יס לפרס שויתי ד' לנגדי
תמיד כלומר שויתי צנודת אכ"י יכול להקוות ליטור הספיע
שילך צנויטור וצנודת ולא צעיקום ח"ו גנור אומר ד' לנגדי
תמיד וזהו שאני ואלוין שהשגחת הצורה צ"ה וסדרכו להיעב
כאשר נורה שם היי"ה צ"ה לטוב וחקר גנור בזה מודד
לו הק"י ונה צנודה והולך הליכור צנודת זהו שויתי ד'
לנגדי תמיד

הוא חסדו להיפך כי האז יותר ראוי והאז היו מחזירין
אם הנהן לפני האז בלא צרכה היה האז חוזר ונשלחו
אליהם וחזרו הם לשלחו אל האז וילך הדבר עד צלי
תכלית ולכך אמרו לו הצרכה בלשון קללה וידעו שאזיו
יהפך אותו לצרכה ואז יחול עליו ספיע הצרכה כפול אם
נפי' המצרכים שכוני לצנודת אם נפי' האז שפירש את
הצרכה עכ"ל ח"א הלך ילך וצכה פי' זה האדם אשר נתן
לו הק"י עושה והללחה ואינו יתן לזקה כראוי לו כי הוא
ירא ונחשדו וצכה הנוד כישא ונשך הזרע ונעט אצל נוי
שבא יצא צרכה וצנוד צד' כי הוא הטוחן חיל וטוחן
לזקה כפי ערכו זה טושא אלנוותיו הייט הקציה עשפיע
לו רב טוב

מה שחריף כספר הקדוש ראשית חכמה צעיר הקדושה
למרח דברי הזוה"ק צוה דנושע עם שאין וועיל
הצנודת לעון הולאה זרע לצטלה ר"ל והלא קיינא לן דאין
לך דבר שנועד צפני התצנודת וכו' ע"ש ולילא דמסתפינא
כראה ל' לומר דזה דווקא כשעושה צאטגלייא ח"ו לזה
לריך תצנודת גדולה וקשה ואלו אצל שלא צאטגלייא עהכי
ליה תצנודת כונו לכל המעשים וזה נובן לי נודברי הזוה"ק
פרשה צראשית צפקוק ויחמס ד' כי עשה את האדם צארץ
וגוי ועיין צנודת (חולין י"ד) חוקפות ד"ה השוחט צצנודת
וכו' תינא והאז ונוער הוא לחלל צצנודת וכו' וי"ל דהתם
צפרהקיא וכאן צלנע"א וכו' אי נוי כאן ששחט פ"ח והתם
וכו' עכ"ל וכה"ג יס לחלק כאן דצחקראי צעלמא אית ליה
תצנודת (עיין צנודת ח"ה סי' ר"נו) ועיין עוד צצנודת
(סי' פ"ד) אחין ל"ד) ועוד אומר ר"י דצחקראי צעלמא וכו'
ע"ש אי נוי לחלק צין להכעיס ח"ו וצין העושה למחצון
ח"ו ומדע דהא לרוד העוצל שהם עשו צאטגלייא וחפ"ה
אם עשו תצנודת היה מוחל להם כו"ש והיו יצויו ואלה
ועשרים וכל האז צנודת אוריד לן ואיתרי צהון דיהדרין
צצנודת והכלל אין לך דבר שנועד צפני התצנודת וכל
אדם לפי כוחו ויכלתו ואין הקציה צא צערוכ"א עם
צרויותיו וחס עליהם ונורחם עליהם כאל על צנים ולא יתייאש
אדם ונן הרחמים ויסוב אל ד' בכל לצו וכפשו וירחמו ואל
אלהיו כי ירצה לקלוח

אויאמר דמדע ונספרי ווקר ז"ל כמים להאדם עושה
והספיעה מרובה יראה שלא יהא ח"ו עושה
צנודת לצעליו לרעהו כלומר שלא יתגאה ויתפאר צעשו
ובידונה לו צנודתו צנודת יהא צעשו כשנור ושלח יונו
לעולם כי אם צצנודת כן כשח"ו אם ירד ונכסיו ויתפסק
עליו הגבל ישתגע ויעצירו על דעת קונו ח"ו רק כמים
לו עושה ידונה תמיד צנודתו כאלו הוא נקי ונכסיו
ואין לו צנה הנאה של כלים ותייאש ויתעשה תמיד כי
כאשר יתו כן יקנו וי"ל ספר החיים חלק צ' ולפי דעתו
שזה כוננה האגדה דפ"ק דמועד קטן שאמר יהא רעווא
דזרע ולא תחלוד חע"ל ולא תפיק וכו' שיש להסתפק
למה צרכו אותו החכמים האלה בצרכה הנראה כקללה
ולא צירכו אותו בצרכה צפירות וכו' אלא צאו רק ללמוד
ווקר שלא יקצע בלצו צנודת אותו צרכה ואין פירוש של
הא רעווא לשון הפלה לומר שיהא לרלון לפני ד' רק
חלף לומר שיהא לרלון המוצרך שתייאש תמיד והללחה
עכ"ל ועסקיו שאף אם ירע לא יחלד ואף אם יע"ל לא
יפיק וכן כולם וכל זה כדי שלא יקצע בלצו צנודת עולם
הזה דבונה דליחצב ציחך וליחצב איתפסק שרולה לומר גם כן
שיעשה ענין עולם האז עיקר והענין העושה טפל [וצנודתי
כבר צירכו אותו צפירות צ"ב וצין עלווס] ואף על פי כן
הקפיד הנהן על שפתחו פיהם לרעה והאז הקיב שגם
פשוטו לפענוים הוא לצרכה עכ"ל והגהות ילקוט צפק
והשע ונחפן צעם ונהר"ם ונפדו"ה ז"ל כי רצ"י ששלח
צנודת אל החכמים האלו כדי שיצרכו אותו היה זה ונודר העמוס
כי ונעטומוסו של האז היה כראה לו שחס חכמים
ולדיקים יותר ונעטו ולכך הם נקובים יותר לצדק את צנודת

בגמרא לעולם ילמוד אדם שלא לשנוה וכו' היינו
שידונה צעלנו צנודתו שהוא לונד תמיד
שלא לשנוה ונותך כך יצא לו רוח טסרה והתעוררות קדושה
ויצא לנודריגת ליונד לשנוה כי צנודת אי אפשר לצא לנודריגת
לשנוה עד שהוא תחלה שלא לשנוה באנרס ז"ל (פסקים סי' ח)
רב ששח כל הלחין יונן היה נודר תלמודיה ואמר חלמי
כפסאי לך קראי לך תחלי איני והא בפיז אם לא בריתי
יונס ולילה וגוי ונעיקרא כי עזיד איניס לכפסיה עזיד
ועד"נ קולם אי אפשר לעלות צנודתיה העליונה אם לא
יעלה צנודתיה התחתונה ונעושה צעם הרב הלדיק
וכו' ר' פנחס ז"ל דהוא דרך הצנודת צנודתי יהא כן
ונבן ע"ד אנרס ז"ל לנעמאליס עושר וכבוד ויליד הא
אין

הוא חסדו להיפך כי האז יותר ראוי והאז היו מחזירין
אם הנהן לפני האז בלא צרכה היה האז חוזר ונשלחו
אליהם וחזרו הם לשלחו אל האז וילך הדבר עד צלי
תכלית ולכך אמרו לו הצרכה בלשון קללה וידעו שאזיו
יהפך אותו לצרכה ואז יחול עליו ספיע הצרכה כפול אם
נפי' המצרכים שכוני לצנודת אם נפי' האז שפירש את
הצרכה עכ"ל ח"א הלך ילך וצכה פי' זה האדם אשר נתן
לו הק"י עושה והללחה ואינו יתן לזקה כראוי לו כי הוא
ירא ונחשדו וצכה הנוד כישא ונשך הזרע ונעט אצל נוי
שבא יצא צרכה וצנוד צד' כי הוא הטוחן חיל וטוחן
לזקה כפי ערכו זה טושא אלנוותיו הייט הקציה עשפיע
לו רב טוב

אין אדם נזה וחלי האותו צידו וני שיש לו נכס חולה
 נאחסי ואין ילויי אללו בחינת עושר חונס החורה הצעיה
 להונונאליים שהקציה יצרכם צודת הספקות ואז ילויי
 אללו בחינת עושר כי איזו עשיר השונה בחלקו הרי דיצרכם
 די צערי צרכו צעושר ובהספקות ואיכ כשיהיה לו עושר
 והספקות ואז לא יחסר לו כלום ואז צודחי ילמוד לשונה
 וז"ל לעולם ילמוד אדם שלא לשונה ואז צודחי יזכה לעושר
 ולהספקות וצודחי יצא נזה ללמוד לשונה כי לא יהיה
 לו עוד איזה קיצה ופמיה זרה חיו טילטרך ללמוד צעזילו
 וצודחי ילמוד לשונה עכ"ל :

כתב

הרצ"י ז"ל צה"ע ק"י צ"י וני שפסקו לו מנוון
 הרצה לשידוכין וחזרו בהם לא יעגן כלתו ונסוס
 זה ולא יתקוטע צעצור ככסי אשתו וני טעושה קן איזו
 ונלתי ואין זיווג עולה יפה כי הונוון שאדם לוקח עם
 אשתו אינו מונוון של ישר וכל העושה קן ויקרי טעש
 חסה לשם מונוון וכו' אלל כל נזה שיתן לו חנויו וחמותו
 יקח צעין טוב ואז ילתי וכו' עכ"ל ואי נטוס שנקוס
 דירתו צבית חנויה נאוס לו עדינו לדיק אחד י היה רגיל
 להאכסן חנויד צבית עשיר אחד ולא היה נטעה אישפיהז
 חנויד ויהי צעצרו דרך שס יקר טעה והנה שכיט העשיר
 נאזהצו ודורשי טלונו של הלדיק היה פ"א לא צא העושר
 השכן אללו לשחול צטלונו לקבל פני הלדיק ויחמה וערוב
 אצתו של הלדיק אליו דכהו לזכות אולי נאזזה קיצה הוא
 ויהי צעצרו הלדיק ונעשיר עוד לא הרחיק טער העיר
 והשכן העושר רן אחריו והשיגי ופסל לרגלו והתלכל עלמו
 על שלא הקדים צטלונו ונלד שהעשיר נאזשפיהז הוא כעת
 שונא טלו ונאוס לו לילך לביתו והשיגי לו איך יחכן טעעם
 הלא אין נוקוס נאוס יותר צעילם נטעוונת ונלרים טלה
 נקרא ערות החרן ואעפ"כ נוגדל אהבה הקציה לישראל
 קלה צעלמו ובכבודו צנולרים טכאונר ועברתי צחרן נלרים
 איני ולא נאלך איני ולא טרף ולא אונר נאוס עלי הנוקוס
 כי אהבה נוקלקת הטורה גם עשה אס נודרשי טלוני אחת
 צאונת לאונתו היה לך לרגל טור צאזהים ולא לוונר נאוס
 עלי הנוקוס כי קן נליתו צכל נוקוס טגלי ישראל טכינה
 עושה צכל נוקוס דייקא גם צנוקיות הנאוסים והוא
 נולד אהבה עזה חה דרך טובחת נוטר לאותו טבוגד
 צאחה נעריו נולד נאוס הנוקוס של צית חנויו אל טעע
 צנוקוס הנאוס טעע לאהבת אשה נעיריך ועיד טכי הוזהיק
 (צראשית נעט) ויקח נאזכי הנוקוס וישם נראשיתו ובו
 טכא אוליפנא דאפילו יהון לנולכא ערקי דהצא ולצוסי
 יקר לניצח טהו ונטעוניהח תחקין ליה ערשא צאצין
 ישבוק דיליה ויבית צונה דליה תחקין דכתיב וישכב צנוקוס
 הטול עכ"ל צנוקוס הטול דייקא חה כני קרה להונונעייט
 עלנוס ונלהטלל חנויד צנהוניד ונעעס שהנוקוס טכיט צעייכו
 נאזזה קיצה חלושה ונזוייפה רק פ"א צטעה צצוא יוס
 הדין אזי להס ולנשונתם : נאזדין עלנוס צידים נטעי
 העולמות עדינו לנולך חסד דרטי לעצור חנויד צכל השווקים

לבקר על לרטי חולים ונידי עצרו דרך כל אחד ללחח לקרחת
 לשחול צטלונו ולכבדו צכבוד הנולך ואגב זה נוליע לפני
 נצוקשו וכלום חקר וצית הנולך לנלחוח רלון שאליו ונמלל
 הצעיר איש צריח אחד והיה נויחם צעיי עלמו ונאוקלסל
 ולא היה דרכו ללחח לקרחת הנולך להקדים צטלונו ולהיות
 נאזשציו וננוכריו עד פעם אחד אירע טזה הנויחם ליה
 נועות הנולך הרצה ונחתייב גם נוס לנולך עד טעעשה צעיל
 חוב גדול והולך לילך ולבקט על כפשו והשיגי הנולך ויה
 לך לרנווס צחלירי הלל איך ננחיל פני ואיני נוכירך כלל
 ולפי דעתך שנויחם אחת צעייך ונאוקלסל לנה אין לך
 לשלם והוא ננהג דרטי טטנאוי צעיי הנוקים ציה דל גלח
 דע שלא טפעור ונוני עד טשטלם צטליות צלי טעס
 הרחצה וילו לחקרו צבית השאקורים ולהטיס עליו כצלי צרתי
 והטנשל נוצן וזה קרה לני טצא לחלרות צית חלהי
 צחקרתי אלל ציונים הנוראים ציוס הדין ואז חיו נודרשי
 נחוחה עליו והקציה איני רולה לוותר צחסצון נגדו כיון
 שאינו ננחיל פני הנולך צחדירות והוא חונרס ז"ל לעולם
 אל יונע אדם עלמו וצית הנודרש :

אמרו ז"ל

(ג"כ דף י"ג) תנאי היה דתני עול אחת
 טעור חלוקה ואני פחות טווענין לו רטציו
 חונר אין טווענין לו וכו' ונסיק וני דרשצ"ג נטוס דליל
 אי דנווי לית לי דנוי לעיתן וצונתנה לא כיחא לי דתני
 וטונא ונחנת יחיה והכריע הרש"ש ז"ל דהלכת כתיב
 דיחיד ורבים הלכה כרבים וכו' וק"ל דכהא דחצירו כיון
 לו לעיבת עלמו על זה לא קאי הקרא וכו' (עי סו"ט
 ק"י קע"ה ס"י) וזה הוא יחד גדול טעליו טונכו כל הרולה
 ליהטת וכעין זה אהנר טעס הרב איש חלהי וכו'
הבעדה ט ז"ל נציינו ציאר חונרס ז"ל כל הרולה
 ליהטת יחכא כחליטע ולא חונרו צקולר כל הרולה ליהטת
 יחנה נטוס דליק וטונא ונחנת יחיה חצל יחנה צצבית
 חליטע שהטונויט עשתה לו נטיה כחא טלחן נטורה לטוזה
 עלונה והיא היחה טכית צונה טקיבל עוננה הנחנת עכ"ל
 הקדוש ע"ד חונרס ז"ל (קידושין דף ו"א) נחנה היא
 וכו' חס אדם חטוב הוא נוקודטת צההוא טנאה טעס לה
 צהיותו טכנה ונננה וצכגון דח הוה הנוקבל ונחנה צחינה
 הנשפיע טושפיע טעטוב להטתן חבל לרך חקירת חכס
 נוי הנקרא אדם חטוב כעין ניש הרש"ש ז"ל הוצא דצרי
 צאש"ע ק"י כ"ז סיני וזה כיחא לכל מה טחחרו טפוקים
 ז"ל היחרא עי יו"ד סי' רנוו סכ"א

בידקוט

דרשה

לונר ופסחים זה בין יחק ליטענעאל הס"ד כי
 לא ירע צן האונס הזאה עם צני עם יחק
 וגו' טכל לפרט ע"ד הפטע וע"ד חונרס ז"ל נוי טחליו עבד
 וחליו צן חורין כופין חת רצו וכו' ליטא צה חורין איש
 ליטא טפחה איש וכו' והקשו ז"ל דיטא טפחה דיטא עשה
 דפרו

דפרו ורבו וידחה לא תעשה דחיקור שפחות ומירלו ז"ל
 דלחן עשה דוחה וכו' אלא כשנחמין לשם ונלחן העשה
 דוונה לונה דאנונין בראשונה שהיו נחמדין לשם ונלחן
 דאנוני ונלחן צום קדושה לנלחן חלילה וכו' ועכשיו
 שנחמדין לשם כיו ונלחן חלילה קדושה וכו' והנה אברהם
 אבינו ששאל הגר והיא שפחה לריבין לנינור אחד ושני
 פנים או ששחררה או נשום עשה דפרו ורבו כי היה עקר
 דחי לא תעשה דשפחות כי אברהם אבינו ודחי נחמין
 היה לשם ונלחן ונפיק וינה צין צ' העעניס דאלו לעעם
 הרחוקים הים ישנעאל צן חורין וראוי לירש בשוה עם יחק
 ואלו לעעם השני הים ישנעאל ענד ואינו ראוי לירש .
 והנה נודחין שנלחן ד' קרא להגר שפחה שרה וגם קציה
 צעלנו אנור וגם צן האנה לבוי אשיונו מוכח דלא שחררה .
 וגם אברהם אבינו צעלנו אנור לשרה הנה שפחה צידך
 וגו' ולפי זה לךקה טעם השני והיה ישנעאל ענד . והנה
 וקור הלינור דעשה דחי לא תעשה ילפין ונלנור ופסחים
 וקמוך ליה גדיליס תעשה לך דלחי עשה גדיליס תעשה
 לך ודחי לא תעשה דלנור ופסחים וגו' זה ציחור הילקוט
 דרשה לנור ופסחים זה צין יחק לישנעאל כלנור דווחנה
 שכוונה אברהם אבינו היה נולד עשה דחי לא תעשה דלנור
 ונלנור ופסחים והיינו כעעם השני זה הוא חילוק צין
 יחק לישנעאל דאלו יחק צן חורין ואלו ישנעאל ענד
 קיים שפיר הדין כי לא יירש צן האנה וגו' כי ענד חינו
 ראוי לירש הרק יחק לצדו לו יאח הירשה :

הרים

כדונג נוסף ונלפי ד' ר"ח כהנים רונז לאנורס
 ז"ל שהכהנים כשנזכרין העם לא יסיוו דעתם
 אלא יענדו צירחה ויהא לצם נוסף בקרצם ונפחר הדר גלון
 אלהי ישראל הסוכן לנעלה ונראשיהם והוא ע"פ הנודע
 ונלחן ונן החרכים ששכינה לנעלה ונראשיהם ונלחן ונלחן
 חרכי אלצעותיהם וכו' ולזה חולקין אלצעותיהם כי פתיחה
 האלצעות הוא קיון שאינה שכינה עליהם כאלו הם
 נחלחלים כמיס צצולי הלקט :

מרחוק

ד' נראה לי והנחה עולם אהבתך על כן
 נשכתך חסד וגו' יש לפרש עדין לנלחן אחד
 שהיה לר' צ' צים אחד החזיק אללו על שולחט והנן הזה
 היה נושלם בכל הנעולת עוצות חין דוגמתו בכל העולם
 והנחתו היה תקוע ונשחח כל צדו הנלך ונפשו קשורה
 בצפשו . ולנלחן השני נחתו לציח אצי הכלה לנרחקים
 והיה כיון על שולחן חנוני . ליונים הרבה שלח האז אחר
 הנן השני לקחת אללו ולחכות על קקמו . וכנצח נפל
 טאז על לחרי הנן וישקמו ונשקיות לצו . ויחונה הנן
 הרחוקין ואנור לאנו . אצי הלא אצי הנוד צציתך ואתה
 רואה ונכיר צי ונש ונעשי כי תהלה לאל חין דוגמתו ולא
 זכיתי לראות ונוד עדי הנה פנים שוחקית כל כך להיותך
 מנשק לי בצחינה ישקני ונשקית פיהו כונו שהראה חיצתך
 לחחי הנצ ונורחק ועדיין לא הכרת לי ונש ונעשי . השיב
 לו אצי . צי נחמדי למוד אהה צלצי אונס נפני שאהבתך

אללו אהבה תמידית . ותמיד אהה עניי פנים צפנים
 לזה חינו יכול להראות כל כך חיצתי ונשחח זה הנן
 שנרחוק נראה לי ופעם אחת ציובל ואינו אהבה תמידית
 לזה נראה חנו לו חיצתי ונשחח לי לנשקו צנשקיות פי :
 ניד אנור הנן הרחוק הלאי ניי ימן והייתי גם אצי רחוק
 ננוד רחוק ונרחוק ד' נראה לי הלאי הייתי צצחינה זו אונס
 דבר שאי אפשר כי נלחן כל הארץ כבודך ולזה אהבת עולם
 אהבתך והיא אהבה תמידית ע"כ נשכתך חסד וגו' :

בר

שנור צצח כדח נחללו וכו' פי ע"ד אונורס ז"ל
 לא יחל דברו . הוא חינו נוחל אלל חכם נוחל
 וכו' וז"ל כל שנור צצח כדח היינו הלדיק אז הוא צצחינה
 נוחל לו כלנור שהוא נוחל ונצעל גזירות ע"ד שאנור קציי
 צתיקונים אנה ונפייסנא ליה וכו' ואז שכרו הרבה ונלחן
 שזכות הרבים חלוי צו ח"א על פי פעלו כלנור על פי של
 אוחו הלדיק . הוא פעלו דקוציה פי כונו שהלדיק נזר
 כן הקציה פעול על פי ח"א אים על נחמיה ואים על
 דגלו כלנור שאז הלדיק ונשרה וננשך שכ נחו צעויה
 וצרוז הספעה יושב אים תחה גפנו ואים תחה תלכחו
 והו אים על נחמיה ואים על דגלו .

כי

גר אכני ענך וגו' (תהלים) ונשרה הלדיק וכו'
מסדילקאב ז"ל אנור דוד הריני גר בארץ וכן
 אהה יתצרך שונך גר בארץ

כי לא נוכל ווי שירנה להצנך צך לקרצ עלנו לנחצתך
 ואין אים שם על לצ להכיר צורחיו כי גנור חסיד וגו'
 ודרך העולם כשפוגעים צ' גרים יחדיו אהבים זה את זה
 אהבה ענה ונעשה צהם אהדות וכל אחד ונשחשעו צצחיו
 לזה אנור דוד אחר שאני גר וגם אהה גר נקרצ עלנונו
 זה לזה להיות אהבים זה את זה אצי לך ואהה לי וניס
 רצים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו' ח"א כי גר אכני
 ענך ודרך הגרים לקפר זה לזה כל נשחחיהם וקודותם
 וזה שסיים ולכן אל תסתור ונוני נלחך עכ"ל :

מהרב

הלדיק וכו' **מאפטא** כ"י כל הכלים
 נעלים צצצח ודלחוחיהן עונהם כי כלים היינו
 הלדיקים ע"ד אונורו ולנויה והלכת אל הכלים פי זזה"ק
 פרשה ויקהל רונז ללדיקים והנה צצצח ים לכל הלדיקים
 עלייה ולא די להם לצד כי גם העניים האונוללי הכלים
 אליהם ים להם ג"כ עלייה צצצח הלדיק וז"ל כל הכלים
 היינו הלדיקים נעלים צצצח היינו שים להם עליה ונלחן
 וינעלם וינשחח ודלחוחיהן עונהן היינו דלת העם הננשכין
 אחריהם אע"פ שנחפרקו כלנור שפרקו עלום ונדדיקים
 הלדיקים אע"פ זכות צצצח ונלחן עליהם עכ"ל הקדוש :
תפלה לעני כי יענוף ולפני ד' ישפך שיחו וגונור
 להחפלה על צ"ח ונשחח שנקדח עני ורוב
 על החנויר ונשחח ונחשטם ייחמו (ע"ד והענופי
 ללנן) וזה תפלה לעני כ
 ישפך שיחו אונס עק
 השכינה ונונילא יש
 צה לצח
 אנור

כבוד שבת טעריקון כל זכאן דלעילא ותחת ציומא
 שביעאה הליל **הכמה** טעריקון כלום חקר
 ונצח הולך וזה עיקר החכמה וע"ד אומרם ז"ל ושל לונק
 שזינן לטעור וכו' פקח אומר כלום חקר ונצח הולך : וגם
 חכמה טעריקון חילו וולפיו כל הארץ וזה עיקר החכמה
 שירעד ויפחד ויהדר באון עורו של הקצ"ה :

אמרו חכמים ז"ל אין בן דוד צא עד שיכלו גסי
 הרוח וכו' יל"פ ע"ד וכל קרני רשעים אגדו ובומר
 סייס הקלוה של התיבה הוא אותיות רס והוא הגבוה
 והגסות ונונילא חרומונה קרטה לדיק כי הקלות של התיבי
 הוא אותיות קן והוא קן הנשתי יסי רטון שיבוא צוהרה
 צינטי :

ס ל י ק

תם ונשלם שבה לא בורא עולם * בנלך ודאעי

דברי בן המחבר והכותב והמעתיק הספר והמביא לבית הדפוס

הפעם ארה אח ד' שהייתי וקיוני והגיעני לזון הזה להוליח לאור את דברי קדשו של א"ח הרב הנוחזר הנוכח
 ז"ל * ונהם שללכלי ודחקני להציא הספר הזה לביח הדפוס יען שראיתי שכונה קונטרסים וכוונה וכונה
 פרטות נאצדו כבר וכוונה שנים * כי צעת פעירת א"ח ז"ל נשארתי אז בן קטן ערך י"ח שנים כאשר נוצוחר היעני
 בהקדוה שלי * והספר הזה היה נשועע בכל הארץ ערך חמש ועשרים שנים ולאכני לא ידעתי איה ונקונו וזקשתי ולא
 נולחתי * זה ערך יו"ד שנים שנולחתי את שאהבה נפשי אונס נולחתי וחקר וכוונה פרטיות הנ"ל כפי הדפין
 וגם צהרצה ונקונוה נולחתי ונחוק ונחוק כנה וכוונה שורות ותיבות ואיני יודע ווי נחוק * וגם נולח נעת שנולחתי
 הספר עד עכשיו עוד כונה קונטרסים נעשעשו ונרקבו ואכלם עש * וצרחתי זאת חיל ורעה ופללות אחזיקי כי
 רחיתי עוד נעת שנים ילך הספר היקר הזה לחיבור לגורי חיי * ובכדי שלא יהיה יגיעו ונעשה ידיו של א"ח הנוכח
 ז"ל לריק ולצהלה חיי ובכדי לקיים ונלח כיבוד אצ כי לא זכיתי לקיים ונלח כיבוד אצ ואם צחייהם כאשר נוצוחר
 היעצ בהקדוה ע"כ אחרתי לקיים ונלח כיבוד אצ עכשיו לאחר מותו וגדולים לדיקים וכו' והתחלתי לכתוב ולהעתיק
 בעלמי הספר וכמו שנולחתי בכל הנקונוה צהצ"ד א"ח הנוחזר ז"ל הן צהשנות הלדיקים ופורקוים ז"ל והן צהרצנים
 גאובי ארץ ז"ל והן דברי עלמו ז"ל כך כחצתי והעתיקתי צלי שום סימו חלילה וחס זלתי בהנקונוה ונשצחיים
 והחוארים והלדיקים והרצנים שלא ידעתי איד לכתבו ולהעתיקו כי נולחתי בכל הנקונוה ונחוק ונחוק כחצתי צכל
 הנקונוה צלשון ונהרצ הלדיק וכו' או צלשון שועתי ונהרצ הלדיק וכו' כי תיבות ונהרצ נשחונט
 לחי אפי כידוע והצחתי את הספר היקר הזה לביח הדפוס והס"י יודע האונס שלא לכודי עשיתי חלל לונען שמו
 צכדי להגדיל תורה ויחדייר ולזכות את הרצים וגם לכבוד כל הלדיקים הקדושים ז"ל הנזכרים בהספר ולונען כבוד א"ח
 הרב הנוחזר ז"ל שהיה לנוזכרה כשנחתו ושהיה שפתוהו דוצרת ואולי אצנה גם אנכי נונט ויהיה גם לי לנוזכרה
 כשנחתו ונשחונט הוא אהערותא דלעילא לגלח אור תורתו של א"ח הנוחזר הנוחזר ז"ל על פני הצל וצהדי כצטו
 דרחונא לנה לך והנכתרות לדי חלטי כי כונה פעמים אציתי לונשך ידי וון הדפסה הספר אונס היה צלבי כאש
 צוערת עלור בעלונותי ונצטחתי טוונעם אור תורת צעמי כל רוחי ותהלה לאל שעשיתי לו עס כעס הגדולים אשר
 צארץ * ועס עולם נחתי לו אשר לא ימח וצוכות כל הלדיקים והחסידים והחניוים והישרים הנזכרים בהספר וצופות
 א"ח ז"ל ווליבו צעדי לטוב וזכרה לי חלתי לטובה על כל העירחות שערחתי ועל כל היגיעה שביעתי עד שהצחתי
 הספר היקר הלז לביח הדפוס כי אתה יודע ונחצתי כי האדם יראה לעינים ודי יראה ללב :

יצחק נחמן הג"ל

נשלם ונגמר הדפסת הספר יום ט' כ"ב יוניס בחדש ניצח

בשנת ה'תקפ"ו וכל עמלי טעונתי תחת השמש

(Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including words like 'הדפסת' and 'שנת')